

4. Jeżeli na pytanie 1.3. zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: czy dopuszczalne jest, aby w przedmiocie pierwotnego przekazania orzekał zgodnie z art. 15 decyzji ramowej organ sądowy, ściślej mówiąc, wydział sądu właściwy do orzekania w sprawach przekazania w Amsterdamie (overleveringskamer te Amsterdam), przy czym osobie, której dotyczy wnioski o przekazanie, zagwarantowane zostaje m.in. prawo do bycia wysłuchanym i prawo dostępu do wymiaru sprawiedliwości, podczas gdy rozstrzygnięcie w przedmiocie uzupełniającego przekazania na podstawie art. 27 decyzji ramowej zostało przekazane innemu organowi, a mianowicie prokuratorowi, przy czym osobie, której dotyczy wniosek o przekazanie, nie zostaje zagwarantowane prawo do bycia wysłuchanym i prawo dostępu do wymiaru sprawiedliwości, na skutek czego powstaje pozbawiony jakiegokolwiek racjonalnego uzasadnienia widoczny brak spójności w ramach decyzji ramowej?
5. Jeżeli na pytania 1.3. i 1.4. zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: czy art. 14, 19 i 27 decyzji ramowej należy interpretować w ten sposób, że prokuratura (openbaar ministerie), występująca jako wykonujący nakaz organ sądowy, powinna w pierwszej kolejności zapewnić prawo do bycia wysłuchanym i prawo dostępu do wymiaru sprawiedliwości, zanim wyrażona zostanie zgoda na ściganie, skazanie bądź zatrzymanie osoby w celu wykonania kary pozbawienia wolności bądź środka zabezpieczającego w związku z innym czynem zabronionym niż będący podstawą wniosku o przekazanie, popełnionym przed przekazaniem na mocy europejskiego nakazu aresztowania?
- 2) Czy prokurator prokuratury rejonowej w Amsterdamie, działający w wykonaniu art. 14 niderlandzkiej Wet van 29 april 2004 tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (ustawy z dnia 29 kwietnia 2004 r. o wdrożeniu decyzji ramowej Rady w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi Unii Europejskiej; Overleveringswet), jest wykonującym nakaz organem sądowym w rozumieniu art. 6 ust. 2 decyzji ramowej, który przekazał osobę i który może wyrazić zgodę w rozumieniu art. 27 ust. 3 lit. g) i art. 27 ust. 4 decyzji ramowej?

(¹) Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L 190, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 23 maja 2019 r. w sprawie T-222/17, Recylex i in./Komisja, wniesione w dniu 23 lipca 2019 r. przez Recylex SA, Fonderie et Manufacture de Métaux, Harz-Metall GmbH

(Sprawa C-563/19 P)

(2019/C 312/10)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Recylex SA, Fonderie et Manufacture de Métaux, Harz-Metall GmbH (przedstawiciele: M. Wellinger, adwokat, S. Reinart i K. Bongs, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

— uchylenie wyroku Sądu z dnia 23 maja 2019 r. w sprawie T-222/17 w zakresie, w jakim Sąd potwierdził w nim grzywnę nałożoną w zaskarżonej decyzji (¹) na wnoszące odwołanie i obciążył je kosztami postępowania;

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja nakłada w niej na wnoszące odwołanie grzywnę w wysokości 26 739 000 EUR;
- obniżenie kwoty grzywny nałożonej na wnoszące odwołanie do 5 877 732 EUR na podstawie wszystkich trzech zarzutów lub co najmniej do 17 679 141 EUR wyłącznie na podstawie zarzutu pierwszego, do 13 305 478 EUR wyłącznie na podstawie zarzutu drugiego, do 19 099 565 EUR wyłącznie na podstawie zarzutu trzeciego, do 8 228 824 EUR na podstawie zarzutów pierwszego i drugiego, do 12 627 958 EUR na podstawie zarzutów pierwszego i trzeciego lub do 9 503 913 EUR na podstawie zarzutów drugiego i trzeciego;
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami niniejszego postępowania, w tym kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszące odwołanie podnoszą trzy zarzuty.

- 1) Zaskarżony wyrok narusza prawo, po pierwsze, dlatego, że jego uzasadnienie jest wewnętrznie niespójne i niejasne w odniesieniu do kryterium prawnego mającego zastosowanie do przyznania częściowego zwolnienia z grzywny, a po drugie, dlatego że przy stosowaniu kryterium prawnego w zaskarżonym wyroku Sąd wypaczył w oczywisty sposób dowody i naruszył zasady dotyczące ciężaru dowodu.
- 2) Zaskarżony wyrok narusza prawo, ponieważ Sąd błędnie zinterpretował i nieprawidłowo zastosował przepisy dotyczące częściowego zwolnienia z grzywny przewidziane w pkt 26 akapit trzeci komunikatu w sprawie współpracy z 2006 r.
- 3) Zaskarżony wyrok narusza prawo w odniesieniu do stosowania sekcji III komunikatu w sprawie współpracy z 2006 r., ponieważ Sąd uznał w nim, że przedsiębiorstwo, które jako drugie przedstawia dowody o znacznej wartości dodanej, nie może zająć miejsca pierwszego przedsiębiorstwa, które przedstawiło takie dowody, lecz które nie spełnia przesłanek obniżenia nałożonej na nie grzywny.

(¹) Decyzja Komisji C(2017) 900 final z dnia 8 lutego 2017 r. dotycząca postępowania na podstawie art. 101 TFUE (sprawa AT.40018 — Recykling akumulatorów samochodowych).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 22 maja 2019 r. w sprawie T-604/15, Ertico — ITS Europe/Komisja, wniesione w dniu 26 lipca 2019 r. przez European Road Transport Telematics Implementation Coordination Organisation

(Sprawa C-572/19 P)

(2019/C 312/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: European Road Transport Telematics Implementation Coordination Organisation — Intelligent Transport Systems & Services Europe (Ertico — ITS Europe) (przedstawiciele: M. Wellinger i K. T'Syen, avocats)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska